

[Glistrup]

mer til deres eget genvalg, fordi de er ukyndige i sammenhængen, som ligger bag de offentlige udgifter, og fordi de tror, at de kan få kors og bånd og mange stjerner på ved at stemme for en bunke udgifter.

Men det betyder så igen, at disse udgifters barn, skatterne, må blive en forvokset, ækel, usympatisk mekanisme under alle omstændigheder. Og derfor er det urimeligt at begynde at rette skytset imod skatternes forvalter, for det er umuligt med det afsindighedsniveau og afsindighedsomfang, de offentlige udgifter har, at gøre noget som helst rimeligt på skatteministerposten.

Skal man udtale mistillid i anledning af det eksisterende kaos på skatteområdet, så skal det være en mistillid til dem, der har bagmandsfunktionen, dem, der har bevilget de offentlige udgifter, og derfor kan vi godt sige, at Socialdemokratiet og SF's dagsorden har fejl adresse. Skulle man have udtalt mistillid til en enkelt person, er der vel ingen, der har større ansvar for det, der her sker, end fru Marianne Jelved; det er vel faktisk hende, som mistillidsvotummet i givet fald skulle være rettet til, hende, der kommer med ulandsbevillinger, med finkulturudpresning af folkeligheden, med uddannelsesudgifter til alverdens tåbelige ting, med bureaukratisme, med ambassader, med flygtningebevillinger og alle andre tåbeligheder, som fru Marianne Jelved står som talskvinden for frem for nogen anden. Det er dér og ingen andre steder, skylden for kaos i skattevæsenet ligger.

Den hensigtsmæssige måde at klare tingene på er Fremskridtsoplægget, der præcist og nøgternt påviser, hvordan vi brutto kan spare 50 mia. kr. om året de næste seks år, altså 300 mia. kr. af de offentlige udgifter efter en 6-års-periode, og så, bevares, bliver det nødvendigt med en halv snes milliarder kr. ekstra om året til øget folkepension, til øgede sundhedsudgifter, men det ville altså føre til en offentlig sektor, der efter 6 år er blevet 250 mia. kr. mindre.

Det er den måde, man reelt kan løse disse problemer på, men desværre har fru Marianne Jelved jo for sine skændigheder en tilslutning på noget, der ligner 163 andre medlemmer herinde i Folketinget, og derfor kan vi ikke forbedre kaos på skatteområdet ved at følge den eneste foreliggende plan til at klare det, nemlig 250 mia. kroners-spareoplægget netto fra Frem-

skridtspartiets side. Derfor må vi gå i gang med andre metoder.

Og de metoder, med hvilke man kan klare det problem, som Socialdemokraterne og SF peger på ved pindene i deres dagsorden, er jo først og fremmest to metoder, når den rigtige og regelrette metode ikke kan samle mere end 15 stemmer i dette Folketing. Det er for det første at følge det, som undervisnings- og forskningsministeren, hedder han vist, foreslår i sin bog »Grænser for Politik«, nemlig at vi vender tilbage til 1880'erne. 1880'erne havde et fortrinligt Venstrebegreb, der hed de barberede pudler; det er det, som i moderne socialdemokratiske slang hedder ufinansierede skattelettelser, og det vil med andre ord sige, at man sætter skatterne ned, uanset at man ikke samtidig vedtager tilsvarende nedsættelser af de offentlige udgifter.

For der er under alle omstændigheder altid nogle enorme fordele ved at sætte skatterne ned, hvad enten de er finansierede eller ufinansierede, men det er den eneste måde, hvorpå man kan gennemtvunge, at man ikke blot får det nuværende kaos på skatteområdet til at holde op, men at man også faktisk bliver tvunget ud i efter en kortere periode at sætte dette ødsleri og frådseri og vanvid, kavalkaden af offentlige udgifter, tilsvarende ned. Derfor er det det, som Folketinget kan gøre.

Men Folketinget er jo ikke hele Danmark. Befolkningen kan også hjælpe til. Befolkningen må i denne situation, hvor Folketinget har ført os ud i dette skattekaos, som er temaet for debatten i dag, hjælpe nationen ved at gribe til fortvivlelsens selvhjælp, ved simpelt hen at sige: Nu bliver vi skattenægttere. For det er den eneste måde, hvorpå vi kan få dette land på ret køl, når vi i løbet af nogle ganske få år skal ind i det europæiske fællesskab. Vi kan ikke fortsætte på den måde, man har gjort gang på gang, nemlig at sige, som hr. Lykketoft siger i dag: Bare vi tager 4-5 års slæb, kan vi begynde at tale om skattenedsættelser. Borgmesteren i Århus, hans tidligere partifælle, siger vist noget lignende, nemlig at kommunerne kan lette skatterne i 1994-95, hvis vi gør sådan og sådan.

Al den snak har vi jo hørt år efter år: Om 4-5 år, min søn, kan du blive lykkeligt gift. Men efterhånden bliver sønnen lidt gammel, og nu skal sønnen altså ind i denne hårde dyst, som det indre marked udgør, og derfor kan vi ikke